

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/339/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613205041
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4613205041.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234176, zastúpený: Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s. r. o., so sídlom Bratislava, Justičná 9, IČO: 36 789 615, proti odporkyni: E. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., J. C. XXXX, o zaplatenie 1.228,04 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. augusta 2013 č. k. 4C/220/2013-52, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti výroku a v časti výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Topoľčany (súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom zo dňa 20. 08. 2013 č. k. 4C/220/2013-52 uložil odporkyni povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu 61,10 eura s 8,50 % ročným úrokom z omeškania od 21. 05. 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku nad priznanú sumu 61,10 eura s príslušenstvom návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu odporkyni nepriznal. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na ust. §52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 2, čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993, § 4 ods. 1, 5 zákona č. 258/2001 Z. z., § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka a § 142 ods. 3 OSP. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal od odporkyne zaplatenia sumy 1.228,30 eura s príslušenstvom z dôvodu, že s odporkyňou dňa 07. 12. 2006 uzatvoril úverovú zmluvu č. 3612090899, na základe ktorej jej poskytol peňažné prostriedky v sume 2.323,57 eura. Odporkyňa sa zaviazala úver vrátiť v 60-tich mesačných splátkach po 58,02 eura. Ku dňu podania návrhu bola odporkyňa dlžná na istine sumu 1.048,14 eura, úrok z istiny do času zosplatnenia v sume 135,59 eura, úrok zo zosplatnenej istiny v sume 35,- eur a zmluvnú pokutu 9,57 eura. Podaním zo dňa 17. 06. 2013 navrhovateľ zmenil svoj návrh a žiadal od odporkyne zaplatenie sumy 1.228,04 eura s kapitalizovaným denným úrokom z omeškania od zosplatnenia vo výške 0,51 eura, s kapitalizovaným úrokom z omeškania od zosplatnenia do podania návrhu vo výške 237,82 eura, úrok z omeškania vo výške 0,025 % denne zo sumy 1.218,73 eura od 21. 05. 2013 do zaplatenia. Súd prvého stupňa na pojednávaní nariadenom na 20. 08. 2013 pripustil zmenu návrhu. Odporkyňa potvrdila, že v roku 2006 uzavrela s navrhovateľom úverovú zmluvu na sumu 70.000,- Sk, ktorá jej nebola vyplatená v hotovosti, ale dostala kartu, prostredníctvom ktorej úver čerpala, a teda išlo o revolvingový úver, ktorý mohla ďalej čerpať v prípade, pokiaľ ho riadne platila. Ďalej uviedla, že úver prestala splácať v dôsledku straty zamestnania manžela, avšak neskôr splátky začala uhrádzať. Tieto splátky posielala pod nesprávnym variabilným symbolom, a tak sa započítali na úver jej manžela. Dodala, že pri podpisovaní úverovej zmluvy sa s úverovými podmienkami uvedenými drobným písmom neoboznámila, len zbežne si ich pozrela. Pre prípad povinnosti zaplatiť dlžnú sumu uviedla, že je to pre ňu možné z hľadiska aktuálnej finančnej situácie vo výške 30,- eur mesačne. Súd prvého stupňa v rámci vykonaného dokazovania zistil, že navrhovateľ s odporkyňou uzavreli predmetnú úverovú zmluvu, na základe ktorej sa navrhovateľ domáha žalovaného peňažného plnenia od odporkyne. Úver bol odporkyni poskytnutý vo výške 70.000,- Sk, ktorý mala zaplatiť v 60-tich mesačných splátkach po

1.748,- Sk s tým, že konečná suma úveru bola 104.880,- Sk. V zmluve je uvedená RPMN vo výške 18,70 %. V spodnej časti formulárovej zmluvy súd vzhliadol dohodu účastníkov zmluvy o uzavretí zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, čiže zmluvu o RÚ s úverovým rámcom a s pravidelnými mesačnými splátkami dohodnutými v hlave 8. a 9. Úverových podmienok. Vzhľadom k uzavretiu zmluvy o RÚ vznikol odporkyni nárok na poskytnutie revolvingového úveru prostredníctvom úverovej karty za podmienok uvedených v hlave 8., 9., 10. a 11. Úverových podmienok. Odporkyňa uviedla, že úver jej bol poskytnutý, avšak nie v hotovosti, ale čerpala ho kartou a išlo o revolvingový úver, ktorý spočiatku riadne splácala. Zo splátkového kalendára mal súd za preukázané, že odporkyňa začala úver riadne splácať od januára 2007 po 58,02 eura mesačne a zaplatila prvých 38 splátok. Z ďalšej splátky uhradila sumu 57,71 eura a od apríla 2010 prestala splátky uhrádzať. Navrhovateľ odporkyňu písomne vyzval dňa 28. 03. 2011 na zaplatenie zostávajúcej časti úveru spolu so zmluvnou pokutou v sume 1.235,45 eura. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že návrh navrhovateľa je dôvodný, avšak iba čiastočne. Navrhovateľ si svoj návrh uplatňoval na základe právneho vzťahu, ktorý mal vzniknúť v zmysle ust. zákona č. 258/2001 Z. z., teda na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa v zmysle § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. v znení zákona č. 616/2004 Z. z. hľadí ako na spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. OZ. Súd mal za to, že účastníci konania uzavreli individuálne špecifikovanú zmluvu o úvere v hotovosti, avšak odporkyni tento úver nebol poskytnutý v hotovosti, ale peniaze čerpala úverovou kartou poskytnutou navrhovateľom. V rámci dojednania tohto záväzku navrhovateľ vopred vnútil odporkyni aj iný úkon ako ten, ktorý bol v danom čase predmetom jej záujmu, keďže sa konajúca osoba podpísala aj pod časť týkajúcu sa právneho úkonu, ktorý má vzniknúť až v budúcnosti a ktorá je napísaná drobným písmom voľným okom nečitateľným. Odporkyňa vzhľadom na úmysel uzavrieť zmluvu s navrhovateľom nemala na výber a zmluvu musela podpísať v takom znení, ako jej bola predložená. Odporkyňa svojím podpisom na zmluve prejavila vôľu byť viazaná aj ustanoveniami hlavy 8., 9., 10. a 11. Úverových podmienok, ktoré sa týkajú poskytnutia revolvingového úveru, a to preto, že odporkyňa vyhlásila, že sa s tými úverovými zmluvnými podmienkami oboznámila, súhlasí s nimi bez výhrady. Keďže časť úverovej zmluvy týkajúca sa iba poskytnutia spotrebiteľského úveru sa netýka prípadného poskytnutia revolvingového úveru, tak spotrebiteľ zaiste nemá vôľu a v praxi ani čas oboznamovať sa s ďalšou časťou zmluvy a úverových zmluvných podmienok týkajúcich sa práve úverového rámca - revolvingového úveru a úverovej karty. Vzhľadom k uvedenému je teda právny úkon spotrebiteľa v časti uzavretia zmluvy o poskytnutí RÚ neplatný. Tento postup okrem iného súd zdôvodnil s poukazom na Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 a ust. § 52 a nasl. OZ. Ďalej súd uviedol, že dňa 15. 12. 2006 nedošlo automaticky k vzniku paralelného úverového vzťahu, pretože pokiaľ by vznikol, mal byť individualizovaný v zmysle § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z., a teda ak navrhovateľ poskytol odporkyni finančné prostriedky, ktoré čerpala úverovou kartou, tak na základe neplatného právneho úkonu, keďže pri jeho uzatváraní nebola dodržaná zákonom predpísaná forma. Navrhovateľ zakomponoval základné náležitosti revolvingového úveru do neprehľadného textu úverových zmluvných podmienok, s ktorými nemal spotrebiteľ možnosť sa dostatočne oboznámiť. Takýto spôsob konania navrhovateľa považoval súd za nekalú obchodnú praktiku, ktorej nemôže byť poskytnutá súdna ochrana. Ak navrhovateľ poskytol odporkyni finančné prostriedky na základe neplatného právneho úkonu, vzniká mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu plnenia z neplatného právneho úkonu. Vzhľadom k uvedenému súd nemohol priznať navrhovateľovi úroky a poplatky, ktoré si vyčíslil, pretože nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a teda navrhovateľ mal nárok iba na vrátenie poskytnutej istiny. Pokiaľ navrhovateľ poskytol odporkyni finančné prostriedky vo výške 2.323,57 eura, tak má nárok na ich vrátenie v tejto výške. Z prehľadu splátkového kalendára vyplýva, že odporkyňa zaplatila prvých 38 splátok po 58,02 eura a ďalšiu splátku v sume 57,71 eura, čo je spolu 2.262,47 eura, a teda rozdiel medzi poskytnutým úverom a uhradenými splátkami je 61,10 eura. Z tohto dôvodu súd zaviazal odporkyňu na náhradu uvedenej sumy spolu s 8,50 % ročným úrokom z omeškania od 21. 05. 2013 do zaplatenia. Keďže sa odporkyňa dostala do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia je povinná zaplatiť úroky z omeškania, ktoré si navrhovateľ uplatnil od 21. 05. 2013 vo výške 0,025 % denne, čo predstavuje 9,125 % ročne, avšak zákonný úrok z omeškania je 8,50 % ročne, preto mohla byť odporkyňa zaviazaná na zaplatenie úrokov iba v tejto výške. S poukazom na uvedené súd považoval návrh navrhovateľa za dôvodný iba v časti o zaplatenie sumy 61,10 eura s 8,50 % ročným úrokom z omeškania od 21. 05. 2013 do zaplatenia a vo zvyšnej časti návrh ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že odporkyni, ktorá mala neúspech iba v pomerne nepatrných časti náhrady trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli a ani náhradu trov nepožadovala. Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu odvolanie navrhovateľ, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel podanému návrhu v celom rozsahu, vrátane trov prvostupňového konania.

Uviedol, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a f/ OSP. Pokiaľ ide o náležitosti zmluvy a posúdenie zmluvného vzťahu súdom, je rozhodnutie absolútne nepreskúmateľné. Dňa 15. 12. 2006 uzavrel s odporkyňou úverovú zmluvu, pričom z jej prvej strany je zrejmé, že okrem tejto zmluvy uzavrel s odporkyňou aj Zmluvu o poskytovaní revolvingového úveru. Tento spor sa však netýka zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, ale spotrebného úveru, ktorého náležitosti sú uvedené na prvej strane zmluvy, na ktorej sa nachádza aj podpis odporkyne. Súd na základe tvrdenia odporkyne, že úver čerpaný prostredníctvom karty, neposudzoval spotrebný úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy, ale na základe Zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru. To, že v konaní nejde o revolvingový, ale o spotrebný úver jednoznačne vyplýva z návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 20. 05. 2013, ako aj z podania zo dňa 17. 06. 2013. Konštatoval, že nespochybňuje poskytnutie úveru bezhotovostne, avšak takáto forma vyplýva z prvej strany ÚZ bodu 41 a nasl. Na zdôraznenie správnosti svojho tvrdenia citoval § 1 Hlavy 4. Bankový prevod bol dohodnutý priamo v ÚZ, avšak tvrdenie, že išlo o revolvingový úver nie je pravdivé. Dodal, že odporkyňa nikdy nebola zaslaná úverová karta k aktivácii, prostredníctvom ktorej by mohla čerpať revolvingový úver. V súvislosti s uvedeným poukázal na ust. § 4 ods. 1 - 5 zákona č. 258/2001 Z. z. Navrhovateľ uviedol, že Úverová zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti v čase jej uzavretia, a teda je platná, v dôsledku čoho nemôže byť úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Keby sa súd správne zaoberal Úverovou zmluvou, nebol by dospel k posúdeniu tejto zmluvy ako zmluvy neplatnej alebo bezúročnej a bez poplatkov. S poukazom na uvedené súd posudzoval v tomto konaní iný právny vzťah, aký bol predmetom podanej žaloby, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. navrhované dôkazy vykonal nedostatočne. Rozhodnutie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, je nepreskúmateľné vzhľadom k tomu, že sa odôvodnenie týka iného právneho vzťahu ako vzťahu, z ktorého si uplatnil svoj nárok. Záverom si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 83,06 eura pozostávajúce z jedného úkonu právnej služby vo výške 73,69 eura s DPH a režijného paušálu vo výške 9,37 eura.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa procesným postupom podľa § 212 ods. 1 a podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nesprávne použil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Súčasťou pojmu právneho štátu je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Dodržiavanie tejto povinnosti má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdu a vylúčiť tak ľubovôľu pri rozhodovaní. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal výklad dotknutej právnej normy, ktorý je v súlade s ústavou, čo je základným predpokladom pre ústavnú konformnú aplikáciu tejto právnej normy na zistený skutkový stav veci (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. mája 2010 sp. zn. Obo/23/2008).

Nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. mája 2010 sp. zn. 6 Cdo/91/2010).

Súd je povinný svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 OSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Za nepreskúmateľný je treba považovať aj rozsudok, v ktorom sa súd skutkovo a právne nevysporiadal s celým uplatneným nárokom, a za taký je treba považovať aj rozsudok, v odôvodnení ktorého súd neuviedol, prečo zamietol zvyšok návrhu navrhovateľa. Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ak výrok rozsudku vyjadruje v stručnej a presnej formulácii záverečný úsudok o predmete občianskeho súdneho konania, potom odôvodnenie rozsudku sleduje účel vyložiť opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť tohto záverečného úsudku súdu. Účelom odôvodnenia je teda predovšetkým dosiahnuť presvedčivosť rozsudku a prehĺbiť výchovný účinok rozsudku, čoho základom je však zákonu zodpovedajúci výrok rozhodnutia.

Súčasťou pojmu právneho štátu je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Dodržiavanie tejto povinnosti má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdu a vylúčiť tak ľubovôľu pri rozhodovaní. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. mája 2010 sp. zn. 6 Cdo/91/2010). Nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia je tak závažnou vadou, že sa ňou musel odvolací súd zaoberať z úradnej povinnosti (ex offa), teda aj vtedy, ak by ju odvolateľ nenamietal. Nepreskúmateľnosť rozsudku môže nastať z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti alebo nedostatku dôvodov rozhodnutia.

Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že navrhovateľ s odporkyňou uzavreli Zmluvu o úvere dňa 07. 12. 2006 (odporkyňou zmluva podpísaná dňa 15. 12. 2006), na základe ktorej jej poskytol peňažné prostriedky vo výške 2.323,57 eura (70.000,- Sk), ktoré sa odporkyňa zaviazala splátiť v dohodnutých mesačných splátkach. Súčasťou formulárovej zmluvy o úvere bol aj návrh Zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, ktorý bol predtlačенý na prvej strane predmetnej zmluvy. Odporkyňa pri uzatváraní úverového vzťahu umiestnila svoj vlastnoručný podpis až pod text vopred naformulovanej a do Zmluvy o úvere zakomponovanej Zmluvy o poskytnutí RÚ. Pokiaľ ide o napadnutý zamietajúci výrok rozsudku, odvolací súd rozhodol o tejto časti výroku procesným postupom v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP tak, že rozsudok v tejto časti zrušil, a to z dôvodu, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie nezdôvodnil v súlade s predpokladmi ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, teda tak, aby rozhodnutie súdu poskytovalo účastníkom konania dostatočné informácie nielen o postupe, ale aj o úvahe súdu pri rozhodovaní danej veci. Odvolací súd mal za preukázané, že súd prvého stupňa sa dostatočne nevysporiadal s jednotlivými úvermi (spotrebiteľským a revolvingovým), ktoré odporkyňa uzavrela, pričom ustálil, že navrhovateľ si uplatnil svoj nárok z neplatného právneho úkonu, ktorý bol súčasťou úverovej zmluvy, čím mu vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. V zmysle podaného návrhu je však zrejmé, že navrhovateľ žiada o zaplatenie nesplatenej istiny zo spotrebiteľského a nie revolvingového úveru ako uviedol súd prvého stupňa. Odvolací súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že navrhovateľ túto skutočnosť správne namietal v podanom odvolaní. Odvolaciemu súdu teda nie je zrejmé, akým spôsobom sa súd prvého stupňa vysporiadal s jednotlivými úverovými zmluvami a na základe akých skutočností dospel k uvedenému právnemu záveru. Okresný súd Topoľčany v tomto smere vec nesprávne právne posúdil, čím rozhodnutie zaťažil procesnou vadou, na ktorú je odvolací súd povinný prihliadnuť ex offa. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je zmätočné, a teda nepreskúmateľné, v dôsledku čoho je potrebné rozsudok v napadnutej časti zrušiť. V ďalšom konaní sa súd prvého stupňa vyporiada s tým, či došlo k platnému uzavretiu Zmluvy o úvere, akým spôsobom bolo dohodnuté vyplatenie poskytnutých finančných prostriedkov (v hotovosti alebo bezhotovostne), ako aj s tým, či z tejto zmluvy vznikli odporkyňi povinnosti, ktoré si následne riadne neplnila. V tomto smere odvolací súd poznamenáva, že súd prvého stupňa je pri rozhodovaní danej právnej veci viazaný obsahom žalobného petitu, ktorý až na určité výnimky nesmie prekročiť. Pokiaľ ide o prípadné uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, plnenie z ktorej však nie je predmetom tohto konania, súd prvého stupňa v ďalšom konaní zistí a rozdiferencuje, ktoré zo splátok poskytnutých odporkyňou boli

určené na splatenie spotrebného úveru, resp. revolvingového úveru. Odvolací súd vezme zreteľ aj na tvrdenie navrhovateľa prezentované v ním podanom odvolaní zo dňa 06. 09. 2013, že odporkyni nikdy nezaslal úverovú kartu potrebnú k aktivácii revolvingového úveru. Ako súvisiaci výrok odvolací súd zrušil aj rozhodnutie prvostupňového súdu o náhrade trov prvostupňového konania s tým, že v ďalšom konaní vezme súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania zreteľ najmä na to, ktorý z účastníkov konania bol vo veci úspešný a v akom pomere.

Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa svoje nové rozhodnutie kvalifikovane zdôvodní v súlade s požiadavkami ustanovenia § 157 ods. 2 OSP tak, aby zodpovedalo všetky právne otázky, bolo jasné, zrozumiteľné a tým riadne preskúmateľné, pričom sa bude riadiť právnym názorom odvolacieho súdu a bude postupovať v jeho intenciách tak, ako to uvádza ust. § 226 OSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal odvolací súd pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.